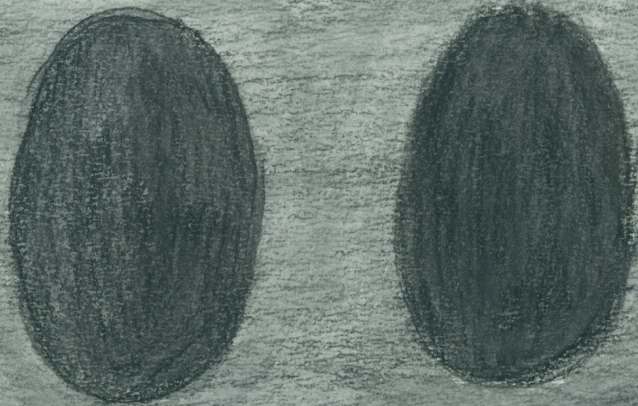

Mörkö

vei ilon

Minttu Vettentähti

Minttu Vettenterä

Mörkö vei ilon

Minun Saralle.

Sekä Nessalle, Mellille ja Osselle.

Teksti ja kuvat: Minttu Vettenterä

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789524983525

**On olemassa kaikenlaista mitä aikuiset ei näe.
On kummituksia, on haltioita, tonttuja ja henkiä,
mutta kaikista pahimpia ovat möröt,
vaikka ne ovatkin olemassa vain ihmisen mielessä.**

Luku 1

Puutarhassamme asuu menninkäinen, mutta isä ei tiedä siitä. Eikä tiedä äitikään. Eivät ne uskoisi kuitenkaan. Isällä on aina kiire. Hänellä on tietokoneet ja kännykät, jotka piipittävät taiat pakoon. Äiti ei ole niin ehdoton. Hän on päivät meidän kanssa kotona, ja silmät on satua täynnä, mutta ei hänkään uskoisi.

Näin sen heti muuttopäivänämme. Se vilisti tupsuhäntä vilkkuen rehottavassa heinikossa muuttomiehiä pakoon. Hieraisin silmiäni kerran ja toisenkin, mutta uskottava se oli ja juuri kun sain itseni uskomaan... se katosi. Siitä lähtien olen istunut iltapäivisin tässä, puutarhakeinussamme, ihan hiljaa odottaen, mutta se ei tule takaisin, ja minä jo melkein epäilen silmiäni.

Luku 2

Eräänä iltana istuin hiljaa huoneessani. Tai oikeastaan se on minun ja Saran huone, mutta sinä iltana Sara oli ystävänsä luona yötä ja minä omistin, ainakin mielessäni, koko valtakunnan. Muistan siltä illalta ensimmäistä kertaa voimakkaan tunteen, että minua tuijotettiin. Oli kuin joka puolella olisi ollut uteliaita silmäpareja. Kuvittelin niitä kaikkialle, sängyn alle, raollaan oleviin komeroihin, jopa pöydän alla oleviin varjoihin.

Suljin silmäni ja huokaisin hiljaa. Juuri silloin kuulin pienen pienen rapsahduksen nurkasta ja räväytin silmäni auki. Ensin en nähnyt hämärässä mitään, mutta sitten, kuin taitottuna, nurkassa seisoivat hahmo. Alkuun siitä erotuivat vain ääri viivat, sitten aavistus pystyssä töröttävää tukkaa, pieni nenännykerö ja lopulta kaksi väritöntä silmää. Kummitus, haamu, aave, ajatukset juoksivat mielessäni, vaan samassa kuulin isäni sanat: ”Ei kummituksia ole olemassa”. Hieraisin silmiäni ja olin vakuuttunut. Tämä oli, jos ei kummitus, niin ainakin olemassa. Ja samassa kuulin kuinka se puhui:

— Oi voi, oi voi. Minä olen onneton törppö.

Puhetta tuli solkenaan. Se oli hermostunutta pulputusta ja hahmo liikehti puolelta toiselle.

— Nyt minä epäonnistuin. Se pyllähti istumaan lattialle vapisten ja tuijotti minua höpöttäen. — Nyt minä epäonnistuin. Minut lähetetään takaisin kouluun. En tiennyt, mikä tuo otus oli tai mitä se valtakunnassani teki, mutta minun kävi sitä sääliksi. En vain tiennyt mitä tehdä.

Samassa kaapista pelmahti olento, joka oli alkuun kuin pieni tuulenvire, mutta tuijotettuani sitä aikani, sekin sai muodon. Se piirtyi tarkemmin pysähdyttyään ensin huomaamani hahmon luo.

— Rauhoitu, rauhoitu. Kaikki on hyvin.

— Ei. Ei. Minä epäonnistun aina.

— Rauhoitu, suurempi sanoi kuin minua ei olisi ollutkaan.

Kului yksi silmänräpäys. Pienen pieni hetki, joksi ummistin silmäni ja sitten ne olivat poissa. Minä käperryin sänkyyni peiton alle ja huokaisin hiljaa. Olisin voinut vaikka vanna, että huokaustani seurasi toinen, käheä henkäisy sänkyyni alta. Minä vain olin aivan liian ihmeissäni ja epäuskoinen tästä kaikesta.

Luku 3

Nukuin yöni kuin tukki, mutta aamulla linnoittauduin aamupalan kanssa puutarhakeinuun odottamaan Saraa. Minun olisi kerrottava hänelle niin menninkäisestä kuin kummituksistakin.

Aamu oli pitkä. Näin isän lähtevän juoksujalkaa töihin. Äiti kävi vähän väliä kyselemässä haluaisinko pelata erän kroketta tai puhaltaa saippuakuplia, mutta mahani poreili ja pääni oli pyörällä salaisuuksista niin, etten kyennyt kuin odottamaan. Tiellä ajoi autoja harvakseltaan ja pyöriä näkyi vielä harvemmin. Sarasta ei vilahdustakaan.

Niina asuu ihan lähellä. Olisin voinut juosta hakemaan Saran kotiin, mutta silloin kaikki olisivat kyselleet, mikä kiire minulla oli. Sarakin. En halunnut edes Saran aavistavan mitään ennen kuin kertoisin. Tämä oli minun salaisuuteni.

— Siiri! äiti huusi. Minusta tuntui, että se aavisti jotain. ”Kyllä äiti aina tietää”, niin se aina sanoi ja niin se tuntui tietävän.

— Mitä?

— Lähdetään käymään kaupassa. Haetaan Saramaria samalla. Pöh, minä ajattelin ja hyppäsin alas keinusta katsellen lenteleviä perhosia. Niiden siivet olivat kirjavat kuin vesivärimaalaus. En muistanut koskaan aikaisemmin nähneeni moisia. Väriiloistossa oli sinistä, punaista, keltaista ja kauniin oranssinruskeaa. Nuo eivät ole tavallisia perhosia, ajattelin. — Siiri, tule jo! Ne eivät ole perhosia.

Luku 4

— Sitten Niina näytti sen uudet Winxit. Ne oli näin pieniä ja niitä oli aina kaksi. Toisella oli siivet ja toisella ei, Sara pulputti tavalliseen tapaansa lakkaamattomana virtana kaikesta mitä he olivat Niinan kanssa tehneet. Niinalla oli aina kaikenlaisia jänniä leluja, joita Sara sitten kinusi seuraavan viikon kotona.

— Aha, äiti hymähti hiljaa. Hänkin tiesi mitä seuraavalla viikolla ki-
nuttaisiin.

— Sitten me leikittiin niillä pihalla ja Tecnan siivet katosi. Niina oli kamalan vihainen, vaikka itse se ne hukkasi.

— No voihan, äiti hymähti myötätuntoisesti.

— Sitten Niinan äiti sanoi, ettei Niina saa uusia leluja kuukauteen, kun hukkaa just saamansa. Niina sanoi, että minä ne hukkasin, ja sitten sen äiti ei sanonut mitään.

— Sanoitko Marjukalle, ettet se ollut sinä? äiti oli aina tarkka, että asi-
at menivät oikein.

— En minä viitsinyt. Jos Niina vaikka ensi viikolla saisi uudet Rock
Angels Bratzit, niin kuin se sanoi. Ja sitten ne kuulemma hankkii pihalle sel-
laisen ison uima-altaan. Voidaanko mekin hankkia semmoinen?

— Mutta onhan teillä allas, äiti vastasi. Minä en välittänyt uimisesta,
mutta Winxit olisivat kelvanneet.

— Se on ihan vauvoja varten. Ei siinä voi oikeasti uida, Sara kivahti ja
veti naamansa ruttuun.

— Mutta ethän sinä osaa uidakaan, äiti totesi lopulta.

— Mutta kun... Sara aloitti vielä, muttei keksinyt jatkoa ja jätti asian
sikseen.

— Mitä me tänään tehtäisiin? Käytäisiinkö vaikka kirjastossa, tai men-
täisiin puistoon? äiti keskeytti hiljaisuuden.

— Ei mennä. Ollaan vaan kotona. Eikö sinun pitänyt pestä ikkunatkin?
minä kiiruhdin sanomaan. Sara oli niin mutrullaan, ettei sanonut mitään,
vaikka ilmeestä näki, että kirjasto olisi kelvannut.

— Jaa. Ne ikkunat, äiti mutisi hiljaa. Hän oli marmattanut ikkunoiden
likaisuudesta aina siitä asti, kun aurinko oli ensimmäisiä kertoja lämmittä-
nyt Mirrin makuupaikkaa ikkunalaudalla. Joka ainoa viikko äiti lupasi pestä
ikkunat, mutta aina päivät sai täytettyä jollain muulla. Kuten kirjastolla,
metsäretkillä, seikkailupuistolla, muskarilla ja tarpeen vaatiessa vaikka joo-

galla ja valokuvanäyttelyillä. Tai jos ei juuri sattunut olemaan tekemistä, äiti näperteli Apu-Pupuja tai myssyjä lapsille vieraisiin maihin. — Ne ikkunat, äiti mutisi äänensävyllä, josta saattoi kuulla päättäväisyyden. Nyt ne ikkunat pestäisiin, kun lapsetkin jo huomauttelivat. Mikäs sen parempi, ajattelin. Minulla ja Saralla olisi hyvää aikaa puhua kummituksista ja menninkäisistä.

Luku 5

— Saramaria ja Siiriliina! Nyt pesemään vintin ikkunoita! Ihan tätä minä en tarkoittanut, mutta kipusin Saran jupinan säestämänä vintille.

— Oltaisi menty edes kirjastoon, Sara motkotti.

— Minulla on yksi juttu, kuiskasin.

— Mikä? Ikkunanpesu-urakkako? Sara oli tosiaan harmissaan. Juuri sillä hetkellä äiti tuli portaissa vastaan. Hän oli kietoutunut kirjavaan siivousessuunsa ja solminut päähänsä huivin.

— Nyt pistetään työt tuulemaan. Peskää te vintin pikkuikkunat, siellä on vedet ja kaikki valmiina. Minä häärän keittiön ja kamarit. Samassa äiti olikin lampsutellut portaat alas .

— Sinä saat kyllä hoitaa ikkunat, kun meidät tähän järjestitkin, Sara tokaisi, kaivoi hyllystä vanhan Aku Ankan ja heittäytyi sohvalle vatsalleen lukemaan.

— No ihan miten vaan, virnistin. Tiesin miten saisin Saraan vipinää.

— Minulla olisi kyllä ollut sinulle yksi salaisuus. Sara nosti päätään kulmat kurtussa. Minä en sanonut enää mitään.

— Mikä salaisuus? Sara kysyi lopulta.

— En ehdi nyt puhua siitä. Minä pesen ikkunoita, mutisin ja suihkuttelin pesuainetta ikkunaan, kuten olin nähnyt äidinkin tekevän.

— Kerro nyt, Sara mankui.

— En minä ehdi nyt. Puristin pesurätistä ylimääräiset vedet ja pyyhkäisin ikkunaa.

— No ei se mitään ihmeellistä olisi tietty ollutkaan, Sara tokaisi ja näytti syventyvän uudestaan Aku Ankaan.

— Olisipas! Meidän huoneessa on kummituksia. Sanat tulivat suustani ennen kuin ehdin sen kummemmin ajatella. Sara pudotti Aku Ankan ja tuijotti minua.

— Kummituksia? Sara kysyi ja vastasi saman tien itselleen: — Ei kummituksia ole olemassa. Mitä ihmettä sinä nyt olet keksinyt? Samassa tajusin, miksen ollut kertonut Saralle menninkäisestä aikaisemmin. Milläs minä saisin sen moisiin uskomaan?

— Meidän huoneessa on kummituksia. Minä näin, sanoin niin vakuuttavasti kuin tuollaisen asian nyt suinkin vain voi sanoa.

— Juupa, juupa, juu, Sara hymisi ärsyttävästi. Vaan silloin näin sen ik-

On olemassa kaikenlaista mitä aikuiset ei näe. On kummituksia, on haltioita, on tonttuja ja henkiä, mutta kaikista pahimpia ovat möröt, vaikka ne ovatkin olemassa vain ihmisen mielessä.

Siiri on nähnyt menninkäisen ja kummituksia. Hän on varma, että sängyn alla asuu jokin, vaikka isä ei uskokaan siihen. Äiti ei enää jaksaa olla äiti ja Siirin on lähdettävä siskonsa Saran kanssa Maahan, joka on kellarin alla voidakseen pelastaa äidin möröiltä, jotka ovat vieneet ilon.